

ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΑΣΦΑΛΕΙΑ – ΑΝΟΜΙΑ - ΧΑΟΣ

Τάσος Συμεωνίδης
(RIEAS Ακαδημαϊκός Σύμβουλος)

Copyright: Research Institute for European and American Studies (www.rieas.gr)
Publication date: 29 October 2017

Note: The article reflects the opinion of the author and not necessarily the views of the Research Institute for European and American Studies (RIEAS).

Κρατίστην είναι δημοκρατίαν εν ή πάντες ως τύραννον φοβούνται τον νόμον.

Βίας ο Πριηνεύς, 625 - 540 π.Χ.

Ωσπερ σώμα στερηθέν ψυχής πίπτει, ούτω και πόλις, μή όντων νόμων, καταλύεται.

Αριστοτέλης, 384 - 322 π. Χ.

Μέσα στα πολλά αρνητικά ρεκόρ της Ελλάδος περιλαμβάνεται κι αυτό της πολυνομίας. Το βουνό των νόμων δικαίως περιγράφεται ως «κυκεώνας». Ο ωκεανός των νόμων φυσικά δεν εξασφαλίζει επί της ουσίας απολύτως τίποτε χωρίς την δίκαιη και αυστηρή εφαρμογή τους. Ειδικότερα δε στο άκρως ευαίσθητο και νευραλγικό πεδίο της **εσωτερικής ασφάλειας** ο συνδυασμός του ωκεανού με την διστακτικότητα, και συχνά πολιτική δειλία των διαφόρων κυβερνήσεων, καταλήγει στην υπονόμευση, αν μη στην εγκατάλειψη, αυτής της εσωτερικής ασφάλειας.

Στην μεταχουντική Ελλάδα της διαρκούς «κωλοτούμπας» -- πολιτικής, οικονομικής, κοινωνικής, ηθικής κ.λπ. -- η προσπάθεια για την ενίσχυση της εσωτερικής ασφάλειας ταχύτατα συνδέθηκε από την αριστερά με τον «φασισμό»,

την «καταπίεση», τον «ολοκληρωτισμό», την «καταπάτηση της λευτεριάς του ατόμου» και της «λεύτερης γνώμης».

Ο πληθυσμός ταχύτατα εθίσθηκε στο χάος των διαδηλώσεων, στην ανάδυση τρομοκρατικών δολοφονικών οργανώσεων, στην καταστρατήγηση ακόμη και των απλούστερων κανόνων για την εύνομη λειτουργία της κοινωνίας, στην ηρωοποίηση εγκληματιών και παραβατικών, και στην συνεχή καθύβριση και ηθική καταδίκη των αστυνομικών δυνάμεων.

Γενικώς, η ελληνική κοινωνία συνθηκολόγησε μπροστά στους εκβιασμούς και την προκλητική βία μειοψηφιών που, σήμερα πια, οργιάζουν χωρίς το επίσημο κράτος να δείχνει ιδιαίτερη δραστηριότητα για την εξισορρόπηση της κατάστασης και την εξουδετέρωση όλων αυτών που δεν γνωρίζουν μέτρο ή περιορισμό στοιχηματίζοντας στην χειμερία νάρκη των κυβερνήσεων.

Σήμερα, με την «πρώτη φορά αριστερά», κανείς δεν περιμένει φυσικά συνταρακτικές εξελίξεις εσωτερικής ασφάλειας. Ιδεολογίες, προσωπικές «τοποθετήσεις», πολιτική διγλωσσία, ακατανόμαστες (αλλά πασίγνωστες) συμπάθειες προς «κινήματα και συλλογικότητες», εκτενής και παγκοίμως γνωστή παράδοση πεζοδρομιακής αναρχίας, αλλά και απόκλιση σε ανώτατο επίπεδο προς ολοκληρωτικά καθεστώτα-απόνερα του σοβιετικού πειράματος (Κούβα, Βενεζουέλα) συγχωνεύονται σε μια γενική [επίσημη «ψυχραιμία»](#) μπροστά στα αυξανόμενα κρούσματα σοβαρής και άκρως επικίνδυνης εγκληματικής δραστηριότητας.

Η σημερινή μας κατάληξη απειλεί πλέον την ισορροπία της χώρας και την προσωπική ασφάλεια των πολιτών αφού πλέον η ανομία, το κοινό έγκλημα και, προ πάντων, τα αυξανόμενα κρούσματα πεζοδρομιακής βίας, με τρομοκρατικές αποχρώσεις, βρίσκονται σε ανεξέλεγκτη έκρηξη.

Ξυλοδαρμοί, εμπρησμοί, εισβολές (κοινώς «ντου»), βάνασες αυτοδικίες από «υπερασπιστές του λαού», ξυλοδαρμοί πανεπιστημιακών, απρόκλητες επιθέσεις από αγέλες «ανένταχτων», ή εκ φύσεως εγκληματικών ανωμάτων, εναντίον ανυποψίαστων διαβατών, κατατρομοκράτηση των ολίγων που τολμούν **να εκφραστούν απλώς** κατά του χάους και πλήρης παράλυση των «δυνάμεων της τάξεως», λόγω πολιτικών «ευαισθησιών» εκ των άνω, **συνθέτουν εικόνα απόλυτης κατάρρευσης και επερχομένων χειροτέρων που κανένας δεν τολμά (ή δεν επιθυμεί) να αναφέρει.**

Η παλιά ελληνική κοινωνία, η πριν το 1974, με όλα της τα ψεγάδια και την υλική της ένδεια, φαντάζει πλέον ως το απαύγασμα μιας εποχής όπου ορισμένες αιώνιες βάσεις έμεναν απρόσβλητες προσφέροντας ισορροπία και αίσθημα κοινωνικής ασφάλειας.

Η σημερινή ύπαρξη του «μέσου νοικοκυριού» πίσω από αμπαρωμένες πόρτες και ενισχυμένα παράθυρα· με συναγερμούς και κάγκελα· και με τον φόβο του επιδρομέα ληστή ή και δολοφόνου, που πια αποχαλινώνεται λόγω «εκσυγχρονισμού» της κοινωνίας και «απελευθέρωσης από τις αγκυλώσεις», έχει μεταβληθεί στον ορισμό της «ευρωπαϊκής προόδου» που μας δέρνει αλύπητα.

Η εντατική εισαγόμενη ιδεολογική προπαγάνδα της «νεωτερικότητας», στην οποία έχει υποκύψει, ως ήταν αναμενόμενο, η σημερινή κυβέρνηση αδιαμαρτύρητα, καταργεί όρια, επιβάλλει την αναγνώριση περιθωριακών με απαιτήσεις εις βάρος της συντριπτικής πλειοψηφίας των πολιτών και, με τον τρόπο αυτό, εντείνει την αίσθηση *ότι τα πάντα επιτρέπονται και ότι ακόμα και τα πόμολα θα έχουν συντόμως απαράβατα «φυσικά» δικαιώματα τα οποία θα πρέπει να θωρακιστούν με νομικό μανδύα.*

Σε τέτοιο περιβάλλον ιλιγγιώδους ομαδικής παράκρουσης, και απώλειας συλλογικής και ατομικής συνείδησης, είναι φυσικό να εξαρθώνονται και να εξουδετερώνονται έστω και οι ελάχιστες αντιστάσεις ενός εκ παραδόσεως φθισικού και συχνά βαθύτατα έντρομου και δειλού ελληνικού «κράτους» εκεί όπου «μετράει» -- και προπαντός στην ενίσχυση της εσωτερικής ασφάλειας.

Ο συγχρωτισμός μας με την «ενωμένη» Ευρώπη ενεργεί ως πολλαπλασιαστής αυτού το γενικού κατήφορου.

Η χρεοκοπημένη και υπό κατοχή Ελλάς έχει πια χάσει την έστω και συμβολική δυνατότητα να αποφασίζει για το πώς θα αντιμετωπίσει εσωτερικά και εξαιρετικά επείγοντα ζητήματα. Η δαμόκλειος των «ευρωπαϊκών θεσμών» επικρέμαται επί δικαίων και αδίκων και παρεμβαίνει στα πάντα με την ασχημοσύνη και αναίδεια του «φίλου» κατακτητή.

Στην «ευρωπαϊκή» Ελλάδα η επιβαλλόμενη «πολιτική ορθότητα» συνθλίβει τα χαρακτηριστικά εκείνα που θεμελιώνουν την εθνική ταυτότητα και εξασφαλίζουν την ιστορική συνέχεια. Και τα δύο όμως αυτά αντικείμενα (η εθνική ταυτότητα και η ιστορική συνέχεια) είχαν ήδη αποκηρυχθεί από τους δικούς μας «προοδευτικούς» που αδίστακτα λυμαινούνται πλέον όλους τους κοινωνικούς και

ψευδό-πολιτικούς χώρους. Στην θέση τους έχουν αναρτηθεί «καλούπια» που συνάδουν με την πολτώδη εκ των άνω **επιβαλλόμενη** πραγματικότητα του «ευρωπαϊσμού» που απεχθάνεται τον αυθορμητισμό, την αξιοπρέπεια και την αυτονομία της εθνικής κοινότητας η οποία είναι πλέον **δέσμια και υποχρεωμένη να αποδεχτεί όχι μόνο την «πολυπολιτισμικότητα» ως την απαραίτητη συνθήκη υπάρξεως της χώρας, αλλά και πολλά άλλα φρικώδη και κωμικοτραγικά.**

Ο «προοδευτικός» λόγος στην Ελλάδα έχει μεταβληθεί σε όπλο στιγματισμού και διαπόμπευσης των πάντων **εκτός** εκείνων που πειθήνια συντάσσονται με τον «ανεκτικό διεθνισμό», τα ανοιχτά σύνορα, και το «δικαίωμα στην διαφορετικότητα».

Όσοι τολμούν να απαντήσουν αρνητικά στο «κάλεσμα» κατεδάφισης της ανθρωποκτόνου καλουμένης «συντήρησης» και «τύφλωσης» διαπομπεύονται λυσσωδώς και κατηγορούνται ως προαγωγοί «θανατηφόρου λαϊκισμού».

Το ερώτημα λοιπόν που ανακύπτει είναι πώς η σημερινή μας κοινωνία — παραζαλισμένη, αλυσοδεμένη στην φυλακή του χρέους, φοβισμένη, ξενοκρατούμενη, ανεπαρκής, ξέπνοη— θα μπορέσει να αντιδράσει αποφασιστικά στην απειλή της εσωτερικής αποσταθεροποίησης;

Πολλά μπορούν να ειπωθούν για πρωτοβουλίες, διαβουλεύσεις, ανασυγκροτήσεις κ.λπ. με σκοπό την διάσωση της χώρας αλλά ο πυρήνας του ελλαδικού προβλήματος βρίσκεται αλλού και λειτουργεί ως βραδυφλεγής βόμβα: *η Ελλάδα ταχύτατα μεταβάλλεται στο γηροκομείο της Ευρώπης. Η υπογεννητικότητα δεν επηρεάζεται από τις συνηθισμένες επεμβάσεις-τσιρότα που προτάσσουν οι χρεοκοπημένοι πολιτικοί μας. Προχωρά αδυσώπητα με σύντροφο την κατακρεούργηση της Ελλάδας από την «διάσωση» των μνημονίων που έχει πετύχει ότι δεν πέτυχε ούτε η ναζιστική κατοχή: να εξανδραποδίσει τις νεότερες ηλικίες, να καταδικάσει τους γεροντότερους σε αργό θάνατο, και, προ πάντων, να εκδιώξει προς το εξωτερικό μισό εκατομμύριο νέους, παραγωγικούς και υγιείς ανθρώπους.*

Η σημερινή κατάσταση έχει ήδη οδηγήσει σε αδιέξοδο. Η αποδόμηση της χώρας από τις «διασώσεις» και η βάρβαρη σύνθλιψη των μεσαίων στρωμάτων αφήνουν ελάχιστα πολιτικά περιθώρια σε «μπροστάρηδες» οι οποίοι, έτσι κι αλλιώς, δεν φαίνεται να υπάρχουν. Ιδιαίτερος δε στο άκρως επείγον της αποκατάστασης της εσωτερικής ασφάλειας, οι προβλέψεις είναι απογοητευτικές.

Θεωρητικά, υπάρχουν βάσεις για μια γενική και ριζοσπαστική ανασύνταξη της εσωτερικής άμυνας κατά του πολιτικού και γενικότερα του «ειδικού» εγκλήματος, όπως επίσης υπάρχει και το *ανθρώπινο δυναμικό* το οποίο, εφ' όσον το κράτος αποφασίσει να «βάλει πλάτη», έχει τις δυνατότητες να προχωρήσει αποφασιστικά. *Αλλά, όπως πάντα, η Ελλάδα φαίνεται να περιμένει το χειρότερο για να προχωρήσει στις ελάχιστες κινήσεις πυρόσβεσης.*

Τα περιθώρια για βαρύγδουπες διακηρύξεις έχουν εξαντληθεί. Και επειδή πολύς λόγος γίνεται για τις επερχόμενες επενδύσεις ας σκεφθούμε ποιός έχων τα λογικά του θα διοχετεύσει τα κεφάλαια του σε μια χώρα όπου τα Εξάρχεια αποτελούν «νόμο», οι Ζορρό εισβάλουν σε ξένες πρεσβείες, η τρομοκρατική αυτοδικία εξαπλώνεται σαν μεταδοτική αρρώστια, και τα ξένα κεφάλαια εξισώνονται με την ευθεία απειλή κατά της χαμένης μας ανεξαρτησίας.

Το φαντασιακό «μεγαλείο» της Ελλάδος μένει φυσικά απρόσβλητο απ' όλα αυτά τα φρικώδη όμως η χώρα, όπως φαίνεται πια δια γυμνού οφθαλμού, χάνει και το παροιμιώδες τελευταίο τραίνο.